CANADIANUL APROAPE REÎNTORS DIN STELE

JAY LAKE ŞI RUTH NESTVOLD

Traducere din limba engleza

ANA-VERONICA MIRCEA

În ultimii doi ani, noul şi foarte prolificul autor Jay Lake pare să fi publicat texte scurte aproape peste tot – în *Asimov's, SCI FICTION, Interzone, Strange Horizons, The Third Alternative, Aeon, Postscripts, Electric Velocipede* şi în multe alte reviste. El a produs destule proze pentru a publica deja patru culegeri, deşi şi-a început cariera de numai câţiva ani: *Greetings from Lake Wu*, *Green Grow the Rushes-Oh, American Sorrows* şi *Dogs in the Moonlight*. Este coeditor, cu Deborah Layne, al prestigioasei serii de antologii *Polyphony* şi a mai editat antologiile *All-Star Zeppelin Adventure Stories*, cu David Moles, şi *TEL: Stories*. În anul 2004 a obţinut Premiul John W. Campbell pentru „cel mai bun autor nou". A publicat cinci romane dintre care cel mai recent este Mainspring.

Ruth Nestvold este o autoare nouă, care a absolvit Clarion West şi a publicat în *Asimov's, SCI FICTION, Strange Horizons, Realms of Fantasy, Andromeda Spaceways Inflight Magazine, Futurismic, Fantastic Companions* şi în alte reviste. Fostă profesoară de literatură engleză, ea conduce în prezent o mică afacere de software în Stuttgart. Cei doi îşi combină forţele pentru a ne oferi o poveste surprinzătoare în care este vorba despre exact ceea *ce spune* titlul.

***

Kelly MacInnes era frumoasă, mult mai frumoasă decât mă aşteptasem. Avea acel soi de frumuseţe blondă, viguroasă, pe care o asociez cu regiunile din nordul Midwest-ului. Sau, în cazul ei, cu preria canadiană.

Stăteam unul lângă celălalt, cu privirile pierdute de-a curmezişul Emerald Lake, unul dintre micile lacuri de munte care împodobesc vestul Americii de Nord, încadrat de priveliştea brazilor Douglas, a pinilor de Georgia şi a piscurilor de granit înfipte în cerul plin de ecouri al zilei de vară. Pe la jumătatea lacului, apa se scurgea într-o depresiune vizibilă, de parcă asupra ei ar fi fost plasată o greutate uriaşă. Groapa, cu un diametru de vreo doisprezece metri şi cu o adâncime de trei, avea fundul perfect plat şi marginile în pantă abruptă, ca un imens dop de sticlă răsturnat. Apăruse cu trei luni în urmă, la cinci zile după misteriosul telefon dat acasă de Nick MacInnes – despre care se crezuse că era mort de mai mulţi ani.

Moment în care văduva lui Nick lăsase imediat totul baltă şi venise aici, în Parcul Naţional Yoho din întunecata Columbie Britanică.

— Nu pare naturală.

Spusesem o platitudine, dar nu aveam prea multe opţiuni. La urma urmelor, eram un intrus, un agent din Statele Unite venit să investigheze convorbirea telefonică, adâncitura – şi pe doamna MacInnes.

— Nu e naturală, mi-a răspuns ea. La două săptămâni după ce a apărut, toţi peştii din lac au ajuns pe mal, sau au plecat în susul apei.

Puteam să-mi imaginez mirosul de putreziciune. În paradisul acela montan, o asemenea duhoare părea imposibilă. Aerul avea savoarea pătrunzătoare a zăpezii de pe pini, mireasma dură de piatră udă, puritatea desăvârşită a Munţilor Stâncoşi din Canada.

Dar acolo se petrecuseră mai multe lucruri imposibile. Văzusem rapoartele primite de la sateliţii de urmărire – NORAD, NASA, ESA, ba chiar şi nişte date furnizate de Chinezi. Adâncitura apăruse, peştii, muriseră – ceva se întâmplase – dar nu exista nici o dovadă a unei reîntoarceri, nici o dovadă a vreunui eveniment neaşteptat. Doar o gaură în lacul din faţa mea.

Şi un apel telefonic care n-ar fi trebuit să existe, primit de la un bărbat pierdut în spaţiul interstelar.

— Spuneţi că soţul dumneavoastră v-a cerut să veniţi aici.

Înaintea mea, toată lumea îi mai pusese aceeaşi întrebare: RCMP[1], Special Branch[2], FBI-ul, înalţii comisari de la Naţiunile Unite. Kelly MacInnes îşi cunoscuse soţul la facultate, unde studiaseră amândoi astrofizica, dar numele ei nu apăruse nici odată pe vreunul dintre articolele lui din reviste sau dintre brevetele lui de invenţie. Dar ei îi puseseră oricum întrebarea.

Iar acum era rândul meu, o făceam în numele NSA[3]. Continuam să nu avem habar ce anume se întâmplase acolo, în lacul acela, dar voiam să fim siguri că nimeni altcineva nu ştia nimic. Primul pas fusese să dăm pe toată lumea afară din parc – cu excepţia lui Kelly MacInnes. Sarcina mea nu consta

[1] Royal Canadian Mounted Police, Poliţia Federală din Canada.
[2] Divizie specială din cadrul Scotland Yard.
[3] National Security Agency, Agenţia Naţională de Securitate.

atât în a obţine informaţii de la ea, cât în a mă asigura că nu i le dădea altcuiva mai înainte, dacă era provocată.

Ea s-a uitat lung la gaura din lac, mormântul gol al soţului ei absent.

— Nu e mort.

Am dat din cap.

— Am citit copiile declaraţiilor – mi-e limpede că sunteţi de această părere. *Sau cel puţin că aşa pretindeţi*. Dar, doamnă MacInnes, nu există nimic care să dovedească că soţul dumneavoastră ar fi supravieţuit plecării sale mai degrabă spectaculoase de pe Pământ, de acum şase ani.

Ea şi-a strâns jacheta de flanel ecosez mai bine în jurul trupului, cu privirea plutindu-i către cer. În ciuda strălucirii soarelui, aerul era rece.

— Călătoria ar fi trebuit să dureze mai puţin de o săptămână. Apoi, la şase ani după plecare, m-a sunat şi mi-a spus să ne-ntâlnim aici. Şi, pe data de 17 aprilie, imediat după ora două şi jumătate dimineaţa, centrul lacului s-a prăbuşit în gaură. Asta e tot ce ştiu, domnule Diedrich.

I-am urmărit privirea, uitându-mă spre cerul zilei de vară. Undeva, dincolo de carapacea de un albastru desăvârşit, exista o explicaţie pentru ceea ce i se întâmplase lui Nicholas MacInnes.

Mare păcat că cerul nu vorbea în ziua aceea.

*

Steaua Barnard se află la o distanţă de aproape şase ani-lumină faţă de Soare. E o pitică roşie, care prezintă interes numai datorită poziţiei sale convenabile în spaţiul cosmic din preajmă şi a faptului că se deplasează vizibil mai repede decât oricare altul dintre vecinii noştri stelari. Aşa stăteau lucrurile până acum şase ani, când Nick MacInnes a hotărât să plece într-acolo.

Cu patru ani înainte de plecare, publicase în *Jurnalul canadian de inginerie şi aplicaţii tehnologice aerospaţiale* un articol intitulat „Propunerea unei metode rentabile de călătorie cu viteză superluminică”. *JCIATA* era doar cu un pas deasupra publicaţiilor în regim de autofinanţare şi articolul a pornit-o curând pe drumul către coşul de gunoi al istoriei.

Mă convinsesem de curând că toate exemplarele din volumul XXXVI, numărul 9, fuseseră distruse, alături de toate fişierele de computer, de siturile web, de siturile-oglindă, de înregistrările de rezervă, de plăcile tipografice, de arhivele de microfilme din biblioteci şi de orice altceva la care te-ai fi putut gândi. Pentru că, într-o zi frumoasă de primăvară, Nick MacInnes, cândva unul dintre miliardarii comunicaţiilor prin telefonie mobilă, a efectuat o lansare dintr-un centru spaţial particular, până atunci necunoscut, situat în preria de la est de Calgary, şi-a găsit drumul către orbită din vârful unei rachete suplimentare de fabricaţie rusească, şi a făcut ceva care a distrus o porţiune semnificativă din infrastructura electronică a lumii. Moment în care a dispărut într-un flash de toate culorile curcubeului, vizibil de pe o întreagă emisferă a planetei.

În scurtă vreme, s-a aflat că transporta încă patru focoase nucleare ruseşti, de tip M-2. „Pentru laserele cu declanşare prin explozie”, au spus specialiştii care îl asistaseră pe MacInnes, de parcă restul lumii ar fi fost cuprins de o îngrijorare excesivă din pricina unor fleacuri.

*

Trei luni mai târziu, când am revenit la Emerald Lake ca să văd cum stăteau lucrurile cu Kelly MacInnes şi cu securitatea parcului, tipii de la Canadian Air Force şi de la NASA se reîntorseseră. Forţele Armate Canadiene survolaseră lacul cu o aeronavă Lockheed Orion P-3C AIP în ultima parte a lunii aprilie şi aproape toată luna mai.

Atunci, în octombrie, NASA şi Agenţia Spaţială Canadiană montaseră ceva aparatură suplimentară. Renunţaseră la sonarele tractate după ce pierduseră două aparate în copacii care conturau linia malurilor. Sateliţii de recunoaştere obţinu seră mai multe tipuri de imagini şi descoperiseră o anomalie gravitaţională pe fundul Emerald Lake. Sau poate că n-o făcu seră. Adâncitura din lac fusese provocată de forţa acelei anomalii. Sau poate că nu era aşa.

În lac nu exista nici un corp feros, dar pe fund se afla o concentraţie de masă, care absorbea razele radar şi crea gradienţi termali bizari. Au fost elaborate teorii hazardate în privinţa polimerizării apei, a tensiunilor din lanţurile moleculare, a găurilor negre microscopice, a singularităţilor temporale şi aşa mai departe. Existau informaţii certe referitoare la o creştere a temperaturii în centrul depresiunii, care s-a accentuat în primele trei săptămâni de monitorizare, înainte de a ajunge la nivelul de circa nouă grade Celsius peste maximul istoric al temperaturii ambientale de la suprafaţă.

În mod straniu, senzorii la distanţă indicau existenţa gheţii pe fundul lacului, în zona adânciturii, Camerele de luat vederi şi seturile de instrumente de măsurare trimise la faţa locului nu au completat tabloul decât într-o foarte mică măsură – zona anomaliei gravitaţionale era întinsă, era inertă şi distorsiona profilul termic al lacului.

Însă căutarea unor date suplimentare semnificative era îngreunată de celălalt fapt incontestabil descoperit, pe lângă creşterea temperaturii: contaminarea radioactivă. Toate persoanele care îşi desfăşurau activitatea în zona lacului era expuse acţiunii unor radionuclizi echivalenţi cu trei sute de roentgeni pe an, valoare ce depăşea de şase ori nivelul admis în Statele Unite. O pătrundere semnificativă în zona de atac a cancerului, şi mai ales a leucemiei, dar insuficientă pentru a conduce la apariţia imediată a vomei de culoare roz şi a căderii părului.

Când am aflat, l-am căutat pe Ray Vittori, şeful de proiect de la Agenţia Spaţială Canadiană, care răspundea de etapa în curs a investigaţiilor. Nu eram fizician, dar mă ocupam de spionajul tehnologic de ani de zile. Povestea asta putea.

— Cum naiba n-aţi observat aşa ceva până acum? Vittori a clătinat din cap.

— Până acum, Diedrich, aici nu exista aşa ceva. E simplu.

Mi-am încrucişat braţele. Am avut impresia că o simt pe Kelly MacInnes zâmbind în spatele meu, dar nu m-am ostenit să mă întorc ca să mă conving că nu mă înşelam. Nu avea încredere în instituţiile guvernamentale, inclusiv în cele din ţara ei, şi detesta guvernul Statelor Unite.

Aşa stând lucrurile, nu mai puteam justifica aducerea echipamentului de scufundare solicitat, a minisubmarinelor şi a aparaturii subacvatice în creierii Munţilor Stâncoşi pentru a aduna mai multe date despre adâncitură. Cele deja obţinute erau atât de numeroase, încât era nevoie de ani de zile pentru a fi analizate. Dar anomalia nu părea să aibă vreo şansă de a dispărea prea

curând. Nivelul radiaţiilor nu făcea altceva decât să complice orice raport pe care l-aş fi putut întocmi pentru a solicita sporirea fondurilor alocate pentru strângerea informaţiilor.

Avionul Orion s-a întors la vânătoarea de submarine din zonele maritime. Institutele de cercetare şi-au reîndreptat atenţia asupra altor probleme. O parte dintre camerele de luat de vederi şi dintre senzori au rămas, trimiţându-şi automat datele la agenţia mea din Maryland. În afară de asta, doar sateliţii ne mai ofereau informaţii, alăturându-se echipelor ocazionale de cercetare dispuse să-şi vândă sufletele dacă existau clauze care să le garanteze despăgubiri pentru vătămările suferite. Un contingent redus la minimum necesar continua să păzească hota rele parcului, fiind alcătuit, în totalitate, din voluntari care primeau un salariu exorbitant, garantând, în schimb, că nu intenţionau să ceară daune în cazul apariţiei u nor semne de boală ce ar fi putut fi puse pe seama radiaţiilor.

La căderea primei zăpezi, rămăsesem singurul observator al uluitoarei frumuseţi naturale a Parcului Naţional Yoho şi al tot atât de atractivei doamne Kelly MacInnes. Doar eu, dotat cu un dozimetru, cu o barcă joasă şi cu o grămadă de timp, după ce toată atenţia celorlalţi şi toate echipamentele dispăruseră.

*

În liniştea răsunătoare din sala de mese a cabanei, am mâncat tocătură din carne sărată de vită şi piersici la conservă. Cea mai grea parte a iernii trecuse, dar era, oricum, al naibii de frig şi purtam pulovere pretutindeni – şi haine suplimentare când îndrăzneam să ne aventurăm afară.

— Măcar a ales un parc naţional, am spus, rotindu-mi privirile prin cabana goală.

Pe durata iernii, vizitele mele la Emerald Lake fuseseră din ce în ce mai lungi. În cea mai mare parte a timpului, Agenţia mă lăsa de capul meu, de vreme ce era greu să găsească pe altcineva care să urce până acolo, unde exista ameninţarea contaminării radioactive. Ca să nu mai vorbim despre distanţa care îi repugna oricui.

Şi apoi, în locul acela era Kelly. Nick ştiuse ce face când o alesese pe femeia asta, înzestrată cu lealitatea unei leoaice. Cu toate că, uneori, îmi imaginam că alegerea îi aparţinuse mai degrabă femeii.

Ea a zâmbit.

— Un loc liniştit, toate facilităţile în preajmă, eh, domnule Diedrich?

— Eu priveam lucrurile mai ales din punctul de vedere al asigurării securităţii. E dificil să patrulezi pe un teren particular şi să-l ţii sub pază.

În spaţiile goale din cabană, râsul ei puternic a răsunat mai tare decât ar fi fost firesc.

— Vezi pe cineva încercând să-ţi violeze mult lăudatul sistem de pază a acestui loc uitat de Dumnezeu?

M-am strâmbat. Probabil că un psihiatru s-ar fi simţit extrem de bine în compania mea – un spion NSA îndrăgostit de o femeie măritată care îl ia în râs.

Dar ce minunat era râsul ei.

Mi-am lăsat jos furculiţa înfiptă într-o bucată de piersică.

— De ce mai *eşti* încă aici, în locul ăsta uitat de Dumnezeu?

Kelly încă mai avea o grămadă de bani – ghinioanele lui Nick de pe orbită nu îi secătuiseră bogăţia decât într-o foarte mică măsură, chiar şi după amenzile incredibile, plătite din averea lui, pentru trafic aerian neautorizat şi pentru violarea protocoalelor orbitale. Ar fi putut să vadă ce era cu adâncitura şi să plece apoi în Tahiti.

Ea şi-a înclinat capul pe o parte.

— Ţi-aş putea pune aceeaşi întrebare, fiind mult mai îndreptăţită. Eu îmi aştept soţul, mă asigur că oamenii tăi nu-i distrug şansele de a se reîntoarce. Stau cu ochii pe adâncitură. Dumneata pe cine aştepţi, domnule Diedrich? De ce te tot întorci aici? Nu aveam cum să-i dau un răspuns sincer, nu unul pe care să-l poată accepta.

*

Topirea zăpezii a fost ca o revelaţie.

Peticele verzi s-au ivit pe albul până atunci neîntrerupt al peisajului cu puţin înainte de prima aniversare a telefonului dat de Nick MacInnes din stele.

Sărbătorind unul sau altul dintre cele două evenimente, eu şi Kelly am făcut o plimbare până la lac, cu intenţia de a verifica adâncitura. Cât fusese iarna de lungă, nu îngheţase, în ciuda păturilor de omăt de pe margini şi în ciuda faptului că pe toate celelalte lacuri din regiune se aşternuseră straturi groase de gheaţă.

Adâncitura continua să arate aproape la fel ca în ziua când o văzusem pentru prima oară, chiar şi cu zăpada din nordul lacului – largă, nefirească, un mister aşteptându-şi rezolvarea. Iar cheia stătea alături de mine.

— Ştii că, din anumite puncte de vedere, aştept acelaşi lucru pe care îl aştepţi şi tu, am spus, într-un târziu.

Ea a rămas tăcută pentru multă vreme. Eram sigur că mă înţelegea – în timpul pe care îl petrecuserăm împreună în iarna precedentă, între noi se creaseră acele vechi şabloane ale scurtăturilor şi ale tăcerilor pe care multe cupluri căsătorite le folosesc pentru a comunica. Abia dacă îmi aduceam aminte de asta din vremea propriului meu mariaj eşuat.

Ea a arătat cu capul către adâncitură.

— Te-ai născut în Statele Unite?

Fără nici o legătură cu discuţia de până atunci. Avansaserăm şi în această privinţă. Dar tot nu pricepeam unde voia să ajungă.

— Da.

— Ţi-ai petrecut toată viaţa în echipa câştigătoare. Habar n-ai cum e să fii canadian, să stai uşă-n uşă cu cel mai mare dintre fraţii tăi de pe lume.

În faţa ochilor noştri a apărut un iepure. L-am urmărit lăsându-şi urmele în zăpada rămasă în zonele umbrite.

— Statele Unite, a continuat Kelly, fără să mă privească. Ţara lui „noi am făcut-o primii”. Voi aţi construit naveta spaţială, noi am construit un braţ robotic. Canada îşi aduce un alt fel de contribuţie la progres.

Părea să aştepte un răspuns serios. Nu i l-am dat.

— Iar acum, guvernul tău te tot trimite să mă dădăceşti. Pentru că bărbaţii duri care manipulează luminile strălucitoare nu învaţă nimic, niciodată.

— Nu mă obligă nimeni.

Mi-a aruncat o privire care mă întreba pe cine credeam că duc cu preşul, cu o sprânceană ridicată şi cu buzele pline strânse într-un fel de zâmbet.

— Nu, dar ştiu de ce eşti aici. Nu puteţi suporta asta, nimeni n-o poate suporta, dar mai ales voi, yankeii. Nu puteţi suporta faptul că un canadian a ajuns primul în stele, fără ajutorul vostru.

În parte, avea dreptate.

Dar numai în parte.

*

Cu sau fără glumă, Kelly era îmbucătura în care îţi rupi dinţii. A început să-mi spună pe numele mic abia după ce am stat împreună, singuri, în repetate rânduri, vreme de aproape un an.

Deşi aşteptam asta de o vreme care mi se părea o veşnicie, aproape că nici n-am băgat de seamă. Eram pe lac, în barca Ranger Cherokee din dotarea parcului, făcând, pe cont propriu, câteva măsurători ale temperaturii apei din apropierea adânciturii şi comparând indicaţiile diverselor instrumente. Contorul meu Geiger – cel de-al treilea pe care mi-l trimisese Agenţia – continua să-şi facă de cap, dar, în privinţa termometrelor noastre de modă veche, totul era în ordine.

Nu aveam nici un interes să duc barca în centrul lacului. Distanţa până la suprafaţa netedă a adânciturii, conturată de ceea ce aducea vag cu un inel de cascade, era de trei metri.

— O să mă menţin la o distanţă de cel puţin cinci lungimi de barcă, am spus. O s-o ocolim.

Kelly trăgea după noi termometrul, legat la capătul unui fir de undiţă.

— Din punctul meu de vedere e în ordine, Bruce.

Eram atât de concentrat asupra navigării pe circumferinţa adânciturii, încât nu am realizat imediat că îmi spuse se „Bruce”. Când am făcut-o, a fost ca şi cum aş fi primit o lovitură de picior în stomac şi am smucit de axul cârmei către margine.

Am corectat imediat cursul, iar Kelly şi-a ridicat ochii.

— Temperatura se menţine constantă aici. Cu tine ce e?

— Mă simt foarte bine.

Vântul de pe munte şuiera printre pini; acolo, sus, era răcoare chiar şi în luna iulie. În timp ce conduceam barca, am urmărit un şoim care se lăsa purtat de curenţii ascendenţi de aer cald către masivul de granit ce adăpostea izvoarele fluviului Kicking Horse. Faptul că îmi auzisem numele de botez rostit de Kelly mi se părea tot atât de intim ca un sărut, dovadă că, în privinţa mea, ceva era de-a binelea în neregulă.

Venise timpul să-mi sun şefa, pe Marge Williams, şi să mă reîntorc, pentru o vreme, în Maryland.

*

Dar n-am avut cine ştie de succes fugind de la Emerald Lake. Următoarea mea reîntoarcere avea să fie definitivă. De ochii lumii, am folosit drept scuză insistenţele moderate ale lui Marge – guvernul continua să fie suficient de interesat de orice informaţie pe care ar fi putut-o oferi Kelly pentru ca să-mi transforme misiunea într-una permanentă. Valoarea potenţială a ceea ce înfăptuise Nick, ba până şi erorile lui fatale cântăreau mai mult decât costul timpului alocat şi al efortului depus.

Însă adevăratul motiv era Kelly. NSA nu îmi putea impune nimic, dat fiind riscul contaminării radioactive – dar nici nu era necesar să o facă.

M-am reîntors în octombrie. La sosirea elicopterului am observat, spre surprinderea mea, că ea mă aştepta în zona de aterizare din parc.

— De ce a durat atât de mult? a strigat, încercând să acopere huruitul elicei, în timp ce săream din cabină. În lipsa ta, nici mai mult, nici mai puţin de şapte fani ai adânciturii au reuşit să treacă de cordonul de pază.

— Şapte! Cred că aş face bine să trec imediat la treabă.

Bineînţeles că fusesem deja informat despre mâna de intruşi insuficient de inteligenţi ca să se sperie de depunerea radio activă – Marge îi folosise drept argument suplimentar ca să mă convingă să mă reîntorc. Pentru binele proiectului, bineînţeles. Şi pentru siguranţa lui Kelly. Al doilea argument fusese bonusul enorm pe care îl puteam pune deoparte ca să-mi plătesc tratamentul dacă aveam s-o sfârşesc îmbolnăvindu-mă de cancer, peste unul sau două decenii.

Părea să merite, odată ce Kelly se bucura să mă vadă. Poate că nu era decât nevoia instinctivă de a avea parte de compania cuiva, dar mă simţeam fericit amăgindu-mă că era vorba de mai mult.

În timpul celui de-al treilea an pe care îl petreceam la Emerald Lake, am început să avem impresia că lumea ne uitase. În timpul iernii, încercările de a trece de paznicii parcului se reduseseră la zero; chiar şi după sosirea primăverii şi cu ocazia celei de-a doua aniversări a apariţiei adânciturii, numărul lor nu a depăşit o jumătate de duzină. Desigur că luam în continuare legătura cu sediul central, aproape în fiecare săptămână. Şi ne întâlneam, de asemenea, din când în când, cu personalul de întreţinere şi cu un om al RCMP-ului, căruia i se spunea sergentul Perry şi care venea, de fapt, călare, ori de câte ori era vreme bună, aducându-ne, câteodată, ceva ziare vechi. Mă întorceam la Maryland cu regularitate, ca să-mi prezint rapoartele periodice asupra misiunii şi pentru evaluarea nivelului de iradiere, şi ne aflam în legătură cu lumea exterioară mulţumită internetului, dar, în cea mai mare parte a timpului, eram singuri.

Eu, Kelly şi adâncitura.

Se uita la blestemata aia de adâncitură în fiecare zi, de parcă Nick MacInnes urma să iasă de acolo şi s-o strângă în braţe. Iar eu mă mulţumeam să asist. Aşa se face că n-am devenit amanţi. Eu o consideram văduvă, dar Kelly se gândea la ea însăşi ca la o soţie.

O soţie extrem de loială.

Ne înţelegeam suficient de bine şi deveniserăm un soi de prieteni. Asta dacă nu luaţi în seamă faptul că parfumul ei îmi bântuia visele în fiecare noapte.

Într-o zi călduroasă de sfârşit de august i-am pus, în cele din urmă, întrebarea.

— Aşadar, de ce mai suntem încă aici?

Stăteam amândoi în faţa cabanei, pe o mică fâşie de teren acoperită cu pietriş, de dimensiuni prea modeste pentru a se putea numi plajă. Adâncitura ieşea în evidenţă pe lacul din faţa noastră, iar munţii din jur se conturau înălţându-se, enormi, către cer. Ca variaţie, ziua era suficient de caldă ca să nu fie nevoie să port o jachetă.

— De ce mai eşti *tu* încă aici?

Am ridicat din umeri.

— Tu reprezinţi misiunea mea. Tu şi Nick, m-am gândit, dar mă străduiam să-i rostesc numele cât mai rar cu putinţă. După cum zice şefa mea, n-au nimic altceva pentru mine.

Şi-a pus mâna stângă pe antebraţul meu drept – unul dintre rarele momente când între noi exista un contact fizic.

— Oh, fără îndoială că ai de făcut mai multe decât să stai pe malul unui lac, în aşteptare. Voi, americanii, găsiţi întotdeauna o harababură pe care s-o descâlciţi. Sau pe care s-o produceţi.

Nu mi-am clintit nici un muşchi, ca nu cumva să-şi îndepărteze mâna.

— Nu stau aici tot timpul doar ca să-i supraveghez pe paznici. Soţul tău a dus la bun sfârşit un lucru pe care nu l-a mai făcut nimeni înaintea lui şi există o grămadă de oameni care vor să afle ceea ce nu ne-a spus. *Ceea ce nu ne spui tu*. Marge m-a trimis aici ca să aflu dacă urmăreşti adâncitura cu aceeaşi atenţie.

Kelly a zâmbit, arcuindu-şi o sprânceană.

— Marge?

— Sigur. Nu toată lumea de teme de numele de botez, aşa, ca tine.

Şi-a retras mâna. Eu şi gura mea spurcată. Acolo unde îl atinseseră degetele ei, braţul continua să mă furnice.

— De fapt, a zis ea, aştept să-mi trimită un alt mesaj.

Nu mi-am putut stăpâni râsul.

— Un alt telefon?

Şi-a arătat dinţii într-un zâmbet.

— Nu, nu. Nick a promis că o să lase un semn pe cer.

În ciuda zâmbetului, am avut senzaţia stranie că vorbea serios.

*

În primăvara următoare, după topirea zăpezii, Kelly a început să mă sâcâie, cu o umbră de îngrijorare în jurul ochilor, cerându-mi s-o însoţesc în centrul adânciturii. Locul ăla nu îngheţase niciodată, nici măcar atunci când fusese înconjurat de o crustă de gheaţă. Fusese acoperit de un strat greu de

zăpadă, vreme de câte o zi sau două, înainte ca pătura de omăt să se scufunde în apa caldă de dedesubt. Adâncitura părea un imens ochi orb în mijlocul apei, holbându-se la cer, prinzându-ne în capcana privirii lui nevăzute.

Am studiat ciudatul fenomen care devenise o parte a vieţii noastre de zi cu zi.

— Şi cum propui să ieşim după ce coborâm acolo?

Kelly m-a învăluit într-o privire meditativă.

— Cât de bine înoţi, Bruce?

Am scuturat din cap.

— Nu, nici nu mă gândesc.

Mi-a adresat zâmbetul ei larg. Aproape că aş fi putut crede că îngrijorarea fusese rodul imaginaţiei mele – aproape.

— Fac pariu că, dacă luăm cu noi o frânghie destul de lungă, sigur poţi trage barca înapoi, la ţărm. Eşti puternic. Pariez că eşti un înotător bun.

— Am fost cel mai bun din New England, în liceu, am recunoscut. Dar tot n-am de gând s-o fac.

— De ce nu?

Oh, Hristoase, Kelly.

— În primul rând, nu vreau să mă-nec în cascadele alea blestemate. În al doilea rând, nu vreau să-mi aduc organismul în apropierea gradientului termal, fără o barcă între mine şi el. Datele furnizate de avionul care a survolat zona sugerează existenţa unor straturi de gheaţă în adânc, la polul opus faţă de creşterea temperaturii de la suprafaţă. De asta avem camere de luat vederi şi seturi de aparate.

— Câteodată, nimic nu se compară cu o privire nemijlocită.

— Nu.

— Te-ai expus deja unor radiaţii neîntrerupte, a subliniat ea, flirtând şi pledând în acelaşi timp. Nu o crezusem capabilă nici de una, nici de alta. De ce să-ţi faci griji pentru o simplă anomalie gravitaţională?

De data asta am spus-o cu voce tare.

— Hristoase, Kelly.

Ea a slobozit un încântător hohot de râs şi m-a prins de cot.

— În plus, nu s-ar spune că ai avea altceva de făcut în vara asta.

*

Când şi-a dat seama că nu aveam să intru în apă de dragul ei prea curând, Kelly a hotărât că era necesar să construim un „observator al adânciturii”. Ne-am petrecut mai multe zile aducând cherestea, din atelierul de întreţinere al parcului, lângă un superb arţar bătrân de stâncă, aflat chiar lângă apă şi având crengile plasate exact aşa cum trebuia. În timp ce ne învârteam prin harababura de frânghii şi cuie, râsul sonor al lui Kelly reverbera printre copaci şi printre munţi mult mai des decât îl auzisem vreodată.

Până atunci mă crezusem copleşit de dragoste, dar nu ştiusem cât de încântătoare şi cât de amuzantă putea fi.

Poliţistul nostru călare şi-a făcut apariţia în vreme ce eram acolo, sus, bătând scândurile în cuie. Din şaua iepei lui mari şi murge, ne-a privit o clipă cu seriozitate, cu aerul critic al unui părinte.

— Haide, sergent Perry, i-a strigat Kelly, scoţând cuiul pe care îl ţinuse în gură. Nu vrei să lucrezi din nou la o căsuţă din copac?

A zâmbit şi ne-a oferit câteva ore din timpul lui. În cele din urmă, am observat că se uita mai des la dozimetru decât la ciocanul pe care îl ţinea în mână şi i-am mulţumit pentru ajutor.

Într-o noapte, eu şi Kelly ne frigeam câte un hotdog la focul de tabără aprins în preajma „observatorului”, când ea mi-a aruncat din nou *privirea aceea*.

— Bruce, n-ai vrea să mă duci măcar pe mine pe suprafaţa adânciturii? Vreau s-o văd cu ochii mei.

— Hristoase, Kelly.

Mi-am scos hotdogul din foc şi am încercat să-l curăţ de câteva dintre urmele de arsură. Ce dracu’! Mă abonasem deja la un cancer de dragul ei şi, pentru o vreme, lăsasem deoparte dozimetrele care indicau depăşirea limitei de siguranţă.

— Sigur că da.

M-a dat gata cu un strigăt care făcea toţi banii.

Aşa speram.

*

— Cât de adânc te poţi scufunda?

M-am uitat la echipamentul pe care îl stivuisem în Ranger Cherokee. Nu mai făcusem nici o scufundare de ani de zile.

— Ei, stai o clipă...

— Dacă tot intri în apă, poţi să vezi dacă reuşeşti să ajungi până jos, în zona anomaliei gravitaţionale.

M-am îndreptat de spate, scuturând din cap.

— Anomalia se află sub treizeci de metri adâncime. Nu cred că pot să-mi ţin respiraţia mai mult de nouăzeci de secunde. Nu e suficient.

— Atunci, legăm de glezna ta cincisprezece metri de funie, te arunci în apă cu ceva greu, ca să te tragă repede la fund, şi împingi o prăjină în jos, pe restul distanţei.

Am râs.

— Şi pe urmă ce fac? Bat tactul?

Mi-a adresat zâmbetul ei obişnuit.

— Vii înapoi, sus, şi îmi spui ce ai văzut, ce ai simţit. Ce e acolo, jos.

— Ai plănuit de la bun început să-mi ceri asta, nu-i aşa?

Zâmbetul ei a căpătat un aer de vinovăţie.

— Ei bine, da.

Am oftat. Cât de mult mai conta acum? Nu puteam face prea multe lucruri care să mă aducă în situaţia de a concura cu soţul ei plin de bani, genial şi răposat. De dragul ei, puteam încerca măcar atâta lucru.

Am fixat o bucată de ţăruş vechi, din stejar, de capătul unei prăjini din lemn de plop, lungă de şase metri, înfăşurându-l cu sârmă, apoi am folosit un şiret, din care am făcut, la extremitatea opusă a prăjinii, un laţ pe care să mi-l prind de încheietura mâinii. Aveam să sar din barcă cu capul înainte, strângând în braţe o jantă veche, care să mă tragă în jos, urmărind apoi prăjina pe drumul către fund. Am început prin a-mi unge corpul cu un amestec de vaselină şi nămol – în jurul cabanei nu aveam destul petrolatum pe care să-l pot folosi ca atare şi mă temeam de răceala apei.

— Suntem nebuni, am spus.

Kelly conducea barca direct către adâncitură. Parâma noastră lungă se întindea în urmă, către cel mai apropiat mal, aflat la şaizeci de metri distanţă, în aşteptarea strădaniei mele de a readuce barca pe uscat.

Kelly arăta mai fericită decât o văzusem vreodată, începând din ziua primei noastre întâlniri.

— Nick e acolo, jos.

— Nu sunt genul care bate la toate uşile.

Aveam deja nămol în anumite locuri foarte stânjenitoare.

Zâmbetul ei era ca un răsărit de soare.

— Să vedem ce-o să descoperi.

Am înţeles ce văzuse la ea Nick MacInnes. Dar nu înţelegeam ce anume văzuse ea la el: rapoartele sugerau că fusese un excentric obsedat de o singură idee, care avusese din întâmplare o reuşită.

Barca Ranger Cherokee a alunecat în adâncitură şi stomacul meu a tresăltat brusc – cea mai scurtă călătorie din lume pe un jgheab pentru buşteni. Kelly a oprit motorul şi barca s-a rotit, în voia ei, la baza adânciturii, o cupă cu deschiderea de doisprezece metri. Pereţii de apă înalţi de trei metri din jurul nostru erau incredibil de înspăimântători, răscolind toate simţurile şi toate emoţiile. Faptul că parâma noastră de amarare se întindea în sus, dispărând în acele cascade oblice, nu ne era de nici un ajutor.

Am aruncat prăjina din lemn de plop peste bord. Bucata de lemn de stejar a tras-o direct în jos, până ce a cutremurat mica noastră ambarcaţiune, fiind oprită de bucla din şiret, pe care o prinsesem de o scoabă. M-am holbat la undele întunecate ale apei sub care se ascundea anomalia gravitaţională.

— Nu te gândi prea mult, a spus Kelly. Pentru că atunci n-o s-o mai faci.

Am verificat nodul care îmi fixa de gleznă parâma de siguranţă. O făceam numai şi numai de dragul lui Kelly, iar ea o făcea pentru soţul ei – avea dreptate, era mai bine să nu stau prea mult pe gânduri.

— Numără până la treizeci, apoi începe să tragi în sus, cât de repede poţi. Mi-am strecurat mâna prin bucla fixată de scoaba de pe copastie, am eliberat prăjina prinsă acum de încheietura mea şi m-am aruncat cu capul înainte, strângând janta la piept.

Apa nu era mai rece decât mă aşteptasem, dar dădea să îmi pătrundă în nări cu mai multă forţă şi agresivitate decât puteam să suport. Am lăsat să-mi scape puţin aer printre buze şi am aruncat janta. Greutatea prăjinii de plop era suficientă ca să mă ducă înspre fund.

Timpanele îmi zvâcneau, apăsate de o durere vagă. Începuse panica provocată de lipsa de aer, dar am ignorat-o, lăsând prăjina să mă tragă în jos, dincolo de zona luminoasă.

Pe măsură ce mă scufundam, apa era tot mai rece. M-am întrebat la ce adâncime ajunsesem, m-am întrebat dacă nu cumva Kelly îmi aruncase parâma peste bord, trimiţându-mă să-i întâlnesc soţul. Glezna mi-a zvâcnit scurt, trasă în sus, şi aproape că am dat drumul prăjinii, dar şiretul care mi-o lega de încheietură a rezistat.

Am oscilat în sus şi-n jos o clipă, cu capul către fund, prăjina trăgându-mă înspre adâncuri, frânghia ridicându-mă înapoi. M-am străduit să prind prăjina mai bine în mâini. În ochii mei larg deschişi, întunericul avea o vagă tentă verzuie. Presiunea apei din jur părea să fie pumnul unui uriaş, strângându-se încet.

Atunci am realizat că degetele îmi erau reci, mult prea reci. Mi-am adus mâna liberă în dreptul feţei, dar nu era destulă lumină ca s-o pot zări. Mi-am dus degetele la buze – o crustă de gheaţă. Ştiam ce spuneau rapoartele, şi totuşi... apa îngheaţă de sus în jos, nu de jos în sus.

Prăjina mi-a sărit din mâini. Bucata care o trăgea în jos dispăruse şi acum plutea, ridicându-se încet către suprafaţă. Ce se întâmplase cu greutatea? Am simţit în piept gheara asfixiei şi a spaimei. Apa părea mult prea rece. Unde naiba era Kelly? Am încercat să-mi răsucesc trupul, dar, din cauza prăjinii care îmi stătea în drum, m-am încurcat în frânghie.

Glezna mi-a zvâcnit.

Kelly.

Slavă Domnului.

Am prins prăjina în timp ce ea trăgea de parâmă, de undeva, din bolta albastră aflată sus şi departe. Mi-am urmat chemarea inimii, care mă îmboldea către aerul limpede.

*

După ce m-am rostogolit în barcă, Kelly m-a înfăşurat în două pături şi am tremurat în adâncurile lor aspre. Încă nu aveam destulă putere ca să înot spre ţărm.

Ea a studiat prăjina de plop.

— Arată de parcă ar fi fost muşcată.

Am clătinat din cap. Acum, când scăpasem de panică, era mai simplu să-mi imaginez ce se întâmplase cu prăjina.

— Nu s-a exercitat nici o forţă asupra ei – aş fi simţit.

Kelly a îndreptat capătul rupt către mine. Arăta mai degrabă ca şi cum ar fi explodat. Oare mâna mea ar fi putut păţi acelaşi lucru, sub presiunea îngheţului care se răspândea cu rapiditate?

Kelly a ajuns la aceeaşi concluzie, aproape în acelaşi timp.

— Frigul, a spus ea, cu o satisfacţie stranie în glas. Lemnul de plop s-a sfărâmat din cauza frigului.

— Ce-i aşa de grozav la frigul ăsta?

Frigul m-ar fi putut ucide. După scufundare, mă simţeam năuc, îngheţat sub soarele şovăielnic al Munţilor Stâncoşi ai Canadei.

Chipul ei s-a luminat sub flash-ul unui zâmbet.

— O creştere extrem de lentă a entropiei, asta-i grozăvia cu frigul.

Creştere extrem de lentă a entropiei. N-o mai auzisem vorbind aşa niciodată.

*

În iarna următoare, ne bucuram de confortul unei după-amiezi petrecute în faţa şemineului din cabană, când am auzit împuşcături. Preţ de o clipă, ne-am uitat şocaţi unul la altul, după care am sărit în sus, ne-am tras pantalonii din Gore-Tex şi hanoracele şi am ieşit afară, îndreptându-ne către snowmobil.

La mai puţin de un kilometru şi jumătate de cabană, am găsit, în zăpadă, cadavrul sergentului Perry, cu schiurile înălţate sub un unghi nefiresc, cu sângele împroşcat pătând albul imaculat al peisajului.

Kelly şi-a înăbuşit un suspin, apoi s-a aplecat să-i închidă ochii. Am fost nevoit să-mi reprim impulsul de a întinde mâna s-o consolez, aşa că am cercetat în schimb pădurea, străduindu-mă să desluşesc orice mişcare. Nimic.

Am telefonat la Maryland. Nu avea cine ştie ce sens să ne căutăm un adăpost – dacă ucigaşii erau încă acolo, ne aflam în bătaia armelor lor.

— Poate c-a fost un accident de vânătoare, a spus Marge, de la capătul celălalt al conexiunii pline de paraziţi.

— Un accident de vânătoare?

Islamişti, chinezi, ecologişti – îmi veneau în cap o grămadă de explicaţii mult mai plauzibile.

— Marge, nimeni n-ar trebui să poată trece de cordonul de pază, pentru ca să aibă apoi loc un accident de vânătoare. Trebuie să iniţiezi o anchetă desfăşurată din afară.

Kelly a îngenuncheat în zăpadă, alături de cadavru, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Nu-l cunoscuserăm prea bine pe sergentul nostru din poliţia călare, dar era unul dintre puţinii oameni cu care dăduserăm ochii în ultimii patru ani.

La celălalt capăt al legăturii telefonice, Marge a oftat.

— Ai dreptate, aici e nevoie de o anchetă. O să mă ocup de asta, Bruce.

— Mulţumesc. A apărut un elicopter al NSA, care a ridicat trupul, ducându-l pe Perry înapoi, în oricare ar fi fost locul de unde venise. Eu şi Kelly l-am urmărit înălţându-se şi îndepărtându-se şi, luându-mă prin surprindere, ea şi-a strecurat braţul pe sub încheietura mâinii mele.

Am avut un gând staniu, dorindu-mi să fi putut muri atunci, stând în zăpadă, ca o jumătate a cuplului pe care îl formam cu Kelly MacInnes.

*

Era evident că adâncitura se modifica. În timpul verii de după misterioasa moarte a sergentului Perry – enigmă pe care NSA n-a reuşit s-o elucideze – devenise vizibil mai largă şi mai puţin adâncă. Creşterea temperaturii era evident mai semnificativă, chiar şi în urma măsurătorilor noastre lipsite de precizie. Nivelul radiaţiilor nu se modificase. Oricum, indicaţiile dozimetrelor şi ale contorului meu Geiger coincideau.

Am sugerat să chemăm din nou aeronava de supraveghere a agenţiei, dar Kelly n-a fost de acord.

— La ce sunt buni? Acolo, în zăpadă, ar fi putut să zacă unul dintre noi – fără ca, după spusele preţioasei tale Marge, să se înregistreze vreo breşă în cordonul de pază!

Bineînţeles că avea dreptate. Începusem să port asupra mea un pistol, ceea nu aş fi făcut nicidecum înainte – nu mă mai încredeam în posibilităţile Agenţiei mele de a ne asigura paza. Dar asta nu avea nici o legătură cu indiferent ce or fi însemnat cele petrecute în lac.

— Echipamentul lor ne-ar putea furniza date importante referitoare la adâncitură.

— De unde ştim că ne putem încrede în informaţiile lor?

Nici eu nu eram încântat de modul în care rezolvase Marge problema breşei din sistemul de pază, dar, după părerea mea, Kelly exagera.

— Ce dacă cer să ne trimită din nou avionul CAF Orion?

Ea a scuturat din cap.

— Nu. Nu şi dacă e trimis de agenţia ta NSA.

Să fiu al naibii dacă nu m-am lăsat convins.

Totuşi, nu a putut convinge echipele de cercetători universitari să nu-şi facă apariţia. Interesul faţă de adâncitură a reînviat dintr-odată şi nu mai eram atât de singuri cum fuseserăm până atunci. Se părea că se iveau pretutindeni, plângându-se fiind că agenţia le controla echipamentele, plângându-se de ţânţari, plângându-se fiindcă nu-i lăsam să folosească toaletele din ca bană. Dar continuam să nu le îngăduim jurnaliştilor să solicite permise de intrare în parc.

Kelly îi privea pe cercetători cu suspiciune, de parcă ar fi avut de gând să-i fure adâncitura, sau cam aşa ceva. Stătea în casa din copac şi supraveghea Emerald Lake cu un simplu binoclu, geloasă pe oricine altcineva se apropia de el. Uneori îi ţineam companie, dar, cu cât se schimba mai mult lacul, cu atât mai mult se îndepărta ea de mine. Nu era nevoie să stăm împreună ca să-mi reamintesc cât de distantă redevenise, după ce păruse atât de apropiată.

Într-o după-amiază de toamnă târzie, când i-am adus nişte sandviciuri, îşi petrecea ziua în „observatorul adânciturii”, ca de obicei. Ca schimbare, parcul era din nou numai al nostru, dar asta nu însemna cine ştie ce. În jurul ei, frunzele de arţar străluceau în nuanţe de portocaliu, roşu şi galben, dar Kelly nu avea ochi decât pentru blestemata aia de adâncitură.

— Uită-te cum abureşte, a spus, abia aruncându-mi o privire în timp ce lua o felie de pâine cu unt de arahide şi jeleu. Acolo, jos, e din ce în ce mai cald.

— Hm.

Mi-am aruncat ochii de-a curmezişul undelor, către aburul înălţat deasupra lacului. Nu era chiar atât de fierbinte, dar diferenţa dintre temperatura apei şi a aerului era suficient de mare pentru a genera vălătuci miniaturali de ceaţă, care se rostogoleau în interiorul adânciturii, furişându-se, din când în când, deasupra ei. Încă nu căzuse prima zăpadă, dar zilele începuseră să fie aproape geroase.

— Te aştepţi la ceva anume?

— Creşterea entropiei e din ce în ce mai rapidă, a spus ea, în loc să-mi răspundă. Ne apropiem de a şasea aniversare a întoarcerii lui Nick.

Poate că era un răspuns.

*

Pe la sfârşitul lui martie, când zăpada începea din nou să se topească, adâncitura era atât de întinsă şi de puţin adâncă încât se revărsa către malurile lacului şi avea, în mijloc, o umflătură uşor de remarcat. Apa era foarte caldă.

Pe perioada iernii, dispăruseră aproape toate echipele de cercetare. Din nou singuri, eu şi Kelly trăiam după o rutină asemănătoare cu a unui cuplu căsătorit de multă vreme – sarcasm îmblânzit, jumătăţi de secrete şi abstinenţă acceptată de ambele părţi – aşa că am fost surprins când, într-o bună zi, a venit să mă caute în camera mea din cabană, cu zâmbetul acela larg pe care nu i-l mai văzusem de un an.

M-am îndrăgostit pentru a doua oară.

— Bruce, vrei să-mi dai o mână de ajutor?

Am dat deoparte tableta pe care scriam un raport.

— Sigur că da. M-a condus către casa din copac. Alături de trunchi se afla o ladă mare, de plastic, pentru transport, cu balamalele ruginite. N-o mai văzusem până atunci, deşi am recunoscut drujba şi bidonul de plastic, cu benzină, de lângă ea. Lada era plină de noroi proaspăt.

— Ce e asta?

— Ceva ce am îngropat cu mult timp în urmă, a spus Kelly. Imediat ce am sosit aici.

Aproape şase ani petrecuţi împreună într-un loc uitat de lume şi ea începe să dezgroape lăzi din pământ? Creşterea entropiei, pe dracu’.

Kelly a descuiat lacătele lăzii.

— Trebuie să duc asta sus, în observator. Crezi că putem construi un soi de sistem de scripeţi?

— OK. Dar ce-i aici?

— Uite-te cu ochii tăi, a zis, ridicând capacul. Sub ochii mei, a scos o frumuseţe de telescop Celestron G-8 Schmidt-Cassegrain.

*

— Ce mai aşteptăm?

În miez de noapte, în casa din copac era al naibii de frig, iar Emerald Lake părea să fiarbă în beznă.

— 8 aprilie, ora două şi jumătate. Kelly şi-a îndreptat lanterna către ceas. Asta o să fie peste circa douăzeci de minute.

Am privit lung către stele.

— Ţi-a spus ceva la telefon, nu-i aşa? A dat din cap, un gest nu cu mult mai vizibil decât tremurul unei umbre.

— Datele legate de profilul misiunii sunt mai numeroase decât am recunoscut noi.

Nu mi-a scăpat acel „noi”.

— Ai fost implicată în toată povestea asta de la bun început.

Kelly şi-a desprins privirea de telescopul îndreptat către constelaţia Ophiuchus, aflată, în acea perioadă a anului, la sud, în partea de jos a bolţii cereşti.

— Am avut planuri pentru împrejurări neprevăzute.

Misiune sau nu, îşi deschidea în sfârşit inima în faţa mea, îmi dezvăluia ceea ce îmi ascunsese în toţi acei ani.

— Povesteşte-mi.

A oftat, cu o mână pe obiectivul telescopului, pe care l-a împins în jos.

— E evident că nu puteam testa, în prealabil, mecanismul de propulsie. Nick era aproape sigur că avea să intre într-o translaţie simultană către steaua Barnard, dar nu putea prezice când urma să se desprindă. Una dintre analize spunea că putea să revină imediat, iar o alta că avea să aştepte încheierea unui defazaj egal cu viteza luminii, într-o stare de entropie redusă. În natură, nimic nu e gratis, nu-i aşa? Când am văzut că nu s-a întors imediat, am ştiu că aştepta încheierea defazajului.

Presupunând că nu dăduse ortul popii pe undeva, prin adâncimile cosmice, în urma jetului violent de energie care îi propulsase nava artizanală. Am clătinat din cap.

— Cum de-a reuşit să dea telefon de pe steaua Barnard?

A râs, cu râsul ei firesc. Şi atunci am înţeles – ceea ce se afla acolo, în lac, adâncitura, anomalia gravitaţională – nu era doar simbolul unui bărbat, nu era ceva cu care aş fi putut intra în competiţie. Nu, acela era visul ei, visul pe care îl împărţea cu Nick MacInnes.

— Aceleaşi efecte cuantice opuse care permit funcţionarea sistemului de propulsie pot fi folosite pentru deschiderea unui canal electromagnetic, mi-a ţinut ea o prelegere. Am verificat asta aici, pe pământ. Odată ajuns în sistemul stelei Barnard, Nick a folosit un telefon prin satelit, cu antenă virtuală, care se putea conecta la reţeaua orbitală construită de el cu ani în urmă, în perioada când ne ocupam de telecomunicaţii. Ceea ce aruncă cu totul în aer simultaneitatea einsteiniană.

Mi-am dat seama cât era de ridicol ca un om să ajungă în stele şi să sune acasă, pe un celular.

— Asta poţi s-o mai spui o dată.

— Aşa am aflat că toate calculele noastre matematice erau corecte. În întuneric, stafia unui surâs. N-a explodat când a ajuns acolo. A sunat, a promis

că se întoarce acasă. Kelly s-a aplecat, întinzându-mi ceva care părea un plic voluminos, din hârtie manila. Poftim.

— Ce e asta?

— Schiţe, profilul misiunii, datele despre costul avantajos al propulsiei, în care nu a crezut nimeni. Pentru cazul în care lucrurile nu merg cum ar trebui.

Lucrurile nu merg cum ar trebui? Care lucruri? Probabil creşterea extrem de lentă a entropiei. Am strâns plicul în mână, verificând grosimea hârtiei, apoi mi l-am strecurat sub cămaşă.

— De ce eu? De ce acum? Eu sunt duşmanul.

Şi-a sprijinit obrazul de ocularul telescopului.

— Da, tu eşti duşmanul. Tu şi toţi cei din guvernul tău. Dar ştiu şi că eşti un tip corect. Am stat aici în toţi aceşti ani ca să împiedic pe cineva ca tine să dea totul peste cap. Dar tu te-ai dovedit a fi OK, Bruce.

Am înghiţit în sec. Era mai mult decât tot ce îmi dăruise până atunci.

Kelly a continuat.

— Şi eşti un supravieţuitor. Dacă se dovedeşte că ne-am înşelat asupra unui aspect important, o să predai informaţiile poporului canadian, în numele nostru.

Aveam întrebări, zeci, sute de întrebări despre documentele din plic, dar vaporii calzi, cu miros de putreziciune, care se ridicau din lac mă deranjau prea mult ca să le pot formula. Se presupune că, în aprilie, aerul din Munţii Stâncoşi ai Canadei nu miroase precum cel din Louisiana, dintr-o zi de vară. După ani întregi în care nu. făcusem altceva decât să stau prin preajmă, totul se îmbina cu o prea mare repeziciune.

— Ophiuchus. Te uiţi după steaua Barnard. E la o distanţă de aproximativ şase ani-lumină, nu-i aşa?

— Cinci virgulă nouăzeci şi şapte, mi-a răspuns ea, fără să-şi mişte capul. Îşi adusese telescopul acolo unde voia şi îl folosea, concentrată. Cinci ani şi trei sute cincizeci şi cinci de zile. Plus câteva ore.

Emerald Lake fierbea acum de-a binelea, ca o oală gata să dea în clocot.

— Cinci minute, plus o mică marjă de eroare.

— Şi tu aştepţi...

Mi-a adresat un zâmbet ce a strălucit în beznă pentru o scurtă clipă, apoi s-a reîntors către ocular.

— Un semn pe cer.

Mi-am amintit dintr-odată de laserele cu declanşare prin explozie. Sub noi, Emerald Lake clocotea din plin. Literal mente. Aburul duhnitor ieşea din mâlul de pe fund, care se cocea.

— Hristoase, am şoptit. Te uiţi după lumina laserelor. El pune în funcţiune focoasele nucleare ruseşti, apoi cuplează sistemul de propulsie şi se întoarce acasă.

— Ai ghicit. La urma urmelor, voi, americanii, nu sunteţi tâmpiţi cu toţii. O să fie acasă la câteva secunde după ce-o să vedem lumina laserelor.

Am înţeles, în sfârşit, ce era cu căldura care se intensifica încet, ridicându-se din lac – era o scurgere de energie din orice o fi fost, de fapt, anomalia gravitaţională: vreun calup de materie exotică, vreun quark gigantic, sau altceva. Nick se în torsese, fusese acolo în ultimii şase ani, înfăşurat într-o manta neprecizată de entropie captivă, stând efectiv în defazajul egal cu viteza luminii. Călătorind prin spaţiu şi prin, timp, aşteptând ca toţi factorii să se echilibreze şi să-l scuipe afară.

Soţul lui Kelly era în fundul lacului – aşteptând, literalmente, să vină vremea lui.

Fundul lacului.

— A devenit vizibil într-un vid înaintat, undeva în preajma stelei Barnard, corect?

— Da... pe o orbită cometică...

Kelly nu mă asculta cu adevărat.

— De ce nu s-a întors să creeze vidul aici?

— Pătrunderea în atmosferă, a spus ea, absentă. Adăugată la un întreg ansamblu de complexităţi şi de cerinţe impuse de proiectare. Eliminarea greutăţii pentru lansare, tot felul de probleme. Ne-am bazat pe o translaţie, direct către casă.

Pătrunzând direct în mijlocul unei materii cu o densitate mult, mult mai mare decât cea egală cu un singur atom de hidrogen pe centimetru cub, pe care s-ar putea s-o fi întâlnit în spaţiul cosmic. Poate că explozia de la sosirea lui în sistemul stelei Barnard nu o fi fost altceva decât un spectacol de lumini... Însă aici... Nu eram fizician, dar până şi eu îmi puteam imagina gradientul energetic cumulat în momentul când frontul lui de undă avea să se prăbuşească, în final, acolo, în lac.

— Kelly, am spus, cu cea mai calmă voce de care eram în stare. Nava lui Nick explodează. Explodează de şase ani, foarte, foarte, foarte încet – asta reprezintă adâncitura. Peste trei minute, o să explodeze în timp real.

— N-a adus înapoi focoasele nucleare. Vocea lui Kelly era visătoare. Nava a fost programată să le expulzeze înainte de a recupla sistemul de propulsie. Pentru cazul că nu reuşea să le dezactiveze.

— Cu sau fără focoase, ceva explodează. Trebuie să plecăm, acum.

Am trecut în revistă posibilităţile de scăpare, potecile care urcau spre o zonă mai înaltă în balanţă cu distanţa la care puteam ajunge cu Ford-ul meu Explorer, parcat lângă cabană.

— Am spus că n-are focoase, a răspuns ea, absentă, continuând să privească prin Celestron.

— La dracu’ cu focoasele. Are o energie potenţială prea mare, în lipsa unui vid înaintat în care să o reverse!

M-am crezut în agonie când i-am simţit surâsul din glas.

— Calculele au fost corecte. A ajuns acolo, o să se şi întoarcă. Trebuie să stau aici ca să-l întâmpin.

Fir-ar să fie, avea încredere în cifre, ca orice savant – şi în viitor, ca orice îndrăgostit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu contează ce îţi spun calculele, nava lui Nick explodează. Emerald Lake o să se spulbere în jurul capetelor noastre.

Oare exista ceva numit explozie cuantică?

— Nu. Am studiat totul, în baza unor modele. Ştim că, dacă a ajuns acolo, o să se şi întoarcă şi... Hei! Steaua Barnard a de venit mai strălucitoare! Văd laserele lui Nick!

— Kelly, haide!

În relaţia cu ea, îmi impusesem o regulă de bază, însă atunci am încălcat-o, am încercat să forţez lucrurile. Am înşfăcat-o de braţ, am tras-o de lângă telescop, dar s-a răsucit către mine. Pumnul ei m-a nimerit în falcă.

— Nu plec, Bruce. Ţie ţi-e frică, tu n-ai decât să fugi.

Şi, spre ruşinea mea, am fugit. Instinctul de conservare a triumfat şi m-am pomenit coborând scara în goană şi alergând în susul pantei, îndepărtându-mă de lac şi de dezastrul despre care eram aproape sigur că avea să se petreacă. Am decis împotriva pierderii unui timp suplimentar ca să găsesc şi să pornesc Ford-ul şi am început să fug spre înălţimi, folosindu-mă de toate secundele care îmi mai rămăseseră, lăsând-o pe femeia pe care o iubeam în urmă, alături de telescop, de adâncitură şi de soţul ei de mult pierdut.

Apoi a explodat lacul.

*

M-am trezit gemând, într-o baltă de mâl, întrebându-mă de cât timp zăceam acolo. Locul în care fusese cândva Emerald Lake era scăldat în lumină şi auzeam, în depărtare, zumzetul unui elicopter.

Reuşisem să ajung destul de departe. Eram în viaţă.

Iar Kelly nu mai era, aproape fără nici o îndoială.

La vreo patru sute de metri distanţă, am văzut ruinele ca banei, resturi de bârne ridicându-se deasupra unei mări de noroi, un peisaj de coşmar, al umbrelor şi al distrugerii, strălucind, incandescent, ca sub lumina unui reflector. Fundul radioactiv al lacului odată aruncat în aer şi împrăştiat pretutindeni, locul devenise acum o zonă cu adevărat fierbinte.

Mi-am impus să mă ridic în picioare, cu toate încheieturile protestând. Tuşind şi eliminând apa din sinusuri, sau poate era sânge, m-am răsucit pe călcâie şi am pornit-o înapoi, către ţărm.

O strălucire palidă din faţa mea s-a dovedit a fi Marge, care îşi croia drum printre sfărâmături cu ajutorul unei lanterne în infraroşu. Purta haine de stradă – o fustă până la genunchi, pentru numele lui Dumnezeu, în locul ăla.

— Mă bucur că ai supravieţuit, Bruce.

Chiar în spatele ei era Ray Vittori, şeful de proiect de la Agenţia Spaţială Canadiană – cel care ne vorbise primul despre radioactivitatea din adâncitură.

Şi Vittori era numai în cămaşă, în ciuda mâlului răscolit de explozie. Să mă bată Dumnezeu dacă nu fusesem un idiot. Gata cu nuclizii radioactivi. Nu era de mirare că nici unul dintre contoarele mele Geiger nu funcţionase cum trebuia era necesar să le remonteze la Agenţie. Ce naiba, până şi eu ştiam vreo trei sau patru metode prin care poţi păcăli un dozimetru.

— Sunt încântat să te revăd, agent Diedrich, a spus Vittori. Cu toate că asta s-ar fi putut întâmpla în împrejurări mai favorabile.

M-am mulţumit să mă holbez la el.

Şi-a întins mâna, dar nu ca s-o strângă pe a mea. O ţinea cu palma în sus, aşteptând ceva.

— Cum...?

Marge a zâmbit şi, când şi-a aprins o ţigară, dinţii i-au licărit, roz, în raza lanternei ce străpungea întunericul.

— Microfoane, Bruce. Ar fi trebuit s-o ştii mai bine.

Da, o ştiam destul de bine. Supravegherea pasivă e ieftină. În timpul pe care îl petrecusem acolo, puteau să umple de microfoane toată zona canadiană a Munţilor Stâncoşi.

Mi-am mutat privirea de la Marge la Vittori. Kelly spusese că ar fi trebuit să dau documentele poporului canadian, dar nu credeam că se gândise la ceva de genul ăla.

— N-a existat, niciodată, nici un fel de depunere radioactivă.

Vittori a clătinat din cap.

— Nu.

— Atunci, de ce?

A ridicat din umeri, coborându-şi, în cele din urmă, mâna ţinută în expectativă.

— Despre adâncitură aveam deja toate datele care ne interesau, Diedrich. Nu mai rămăsese decât femeia.

Femeia.

Kelly MacInnes, o femeie care râdea şi care trăise şi murise de dragul unui vis şi al unui soţ pierdut de multă vreme.

— Oh, Doamne, am spus, reamintindu-mi că mai murise şi altcineva. Sergentul Perry?...

Marge şi-a înăsprit expresia feţei şi a mai tras un fum din ţigară.

— Mort într-un accident de vânătoare, Bruce. Orientat într-o direcţie greşită, ai putea spune.

Accident de vânătoare. Perry fusese gata să dezvăluie prea multe. M-am întors spre ea, adresându-i aceeaşi întrebare pe care i-o pusesem lui Vittori:

— De ce?

— De ambele părţi ale graniţei sunt o grămadă de oameni care ar fi în stare de orice în schimbul unui sistem funcţional de propulsie interstelară.

În schimbul planurilor pe care le respinseserăm cu toţii cu doisprezece ani în urmă, planurile lui Nick MacInnes. Canadianul care aproape că reuşise să se întoarcă acasă după un drum printre stele.

Am oftat şi m-am aşezat pe un buştean stâlcit, murdar şi plin de muşchi, aruncat din lac. În spatele lui era împotmolit un bidon de plastic pentru benzină, cu dopul încă pus.

— Pot să iau o ţigară de la tine, Marge?

— Te-ai lăsat de ani de zile.

În voce i se simţea nerăbdarea.

— Acum am nevoie de una.

Mi-am cuprins trunchiul cu braţele, înfrigurat şi ud în noaptea întunecoasă de aprilie. Sub cămaşă mi-a foşnit plicul, descrierea fidelă a metodei rentabile de călătorie cu viteze superluminice a lui MacInnes.

Marge mi-a întins o ţigară aprinsă. Am luat-o.

— Mulţumesc.

— Fumeaz-o şi hai să mergem. La Washington te aşteaptă câteva persoane foarte importante.

Ea s-a întors către Vittori şi i-a şoptit ceva ce n-am putut auzi. Cu ţigara strânsă între buze, m-am răsucit şi am deşurubat dopul, vărsând lichidul pe pământ.

Nu mirosea aşa cum ar fi trebuit – era apă mâloasă din lac. Probabil că forţa exploziei crăpase bidonul. Mi-am aruncat ţigara în el. Chiştocul a sfârâit şi s-a stins.

— Eşti gata? m-a întrebat Marge.

Am dat din cap. Am scos plicul de sub cămaşă şi i l-am în tins canadianului. Unui canadian. Dar nu mă puteam minţi spunându-mi că asta dorise Kelly.

În timp ce ne îndreptam spre elicopter, mi-am dat seama că nu mai eram în stare să-mi aduc aminte sunetul râsului ei.